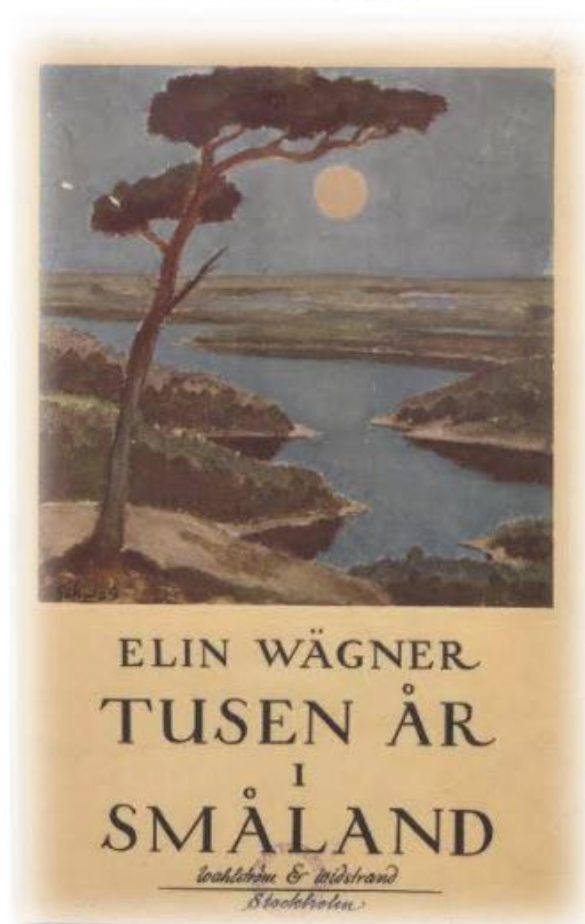

Elin Wägner och gudsnamnet

Elin Wägner (1882-1949) var författare och journalist och använde gudsnamnet Jehova i sin bok "Tusen år i Småland" som utgavs 1939

tion att följa. Vi är inte i samma läge som amerikapionjärerna, vilka kom till ett nytt land, fördrev dess folk och åt sig fram med prärieeldar på dess jord. Visst har vi också svett och bränt, och misstagit oss på outömligheten av våra rikedomar. Men vi har i alla fall haft ett annat samband med jorden än vad dessa främlingar hade. Vi har haft vördnad för naturen och dess krafter som snarare liknar indianernas tro på mana än pilgrimernas tro på Jehova. Man har haft släktskapskänslan med allt levande, ansvaret för vad man företog sig och insikten om mångfaldens betydelse och de små värdenas värden. Även i Småland har legenden berättats om helgonet som var så heligt att det kunde hänga sin kappa på en solstråle. En dag fick det uppleva, att solstrålen inte längre bar. Det prövade då sig själv och fann att det krossat tre rågstrån med sin fot...

Sedan 1 september 1939 har svårigheten ökats att se landets och stadens problem från en särskild smålandssynpunkt, ty skillnaden som finnes i förutsättningar och utvecklingsstadier, försvinner under ödet som rullar fram över alla. Emellertid måste jag föra min linje till slut, sådan den är. Jag kan inte sluta denna bok utan att ha framlagt den inte så värst originella synpunkten att för Småland passar en lagom blandning av i förhållande till varandra väl avvägda och inte alltför stora enheter som bildar en mångfald, lämpad efter landets skapnad och naturtillgångar. Det borde skonas om möjligt för den hårda centraliseringens system, vilket väl övervinner men också skapar nya avstånd. Barnaföderskor, sjuka, slaktdjur och mjölk måste ju forslas längre avstånd än som är bra för dem. Andra länder och landskap som är hårdare inspända i det moderna systemet och funnit det olidligt i längden, skulle behöva